

חוט של חסד

הגליין לכל בית יהודי | בנשיאות הרד"צ שלום ארוש שליט"א פרשה | האזינו - סוכות | יג' תשרי תשע"ט (22/09/18) | גליין 589

ממשיכים לנצח

מהעונש של משה רבינו יכול כל אחד ללמוד לעצמו עד כמה התשובה היומית שלו חשובה בשמיים. אם שווה לקדוש ברוך הוא להעניש את משה רבינו בשביל מניעת תשובה של יחידים, זה אומר שכל רצונו של הבורא הוא שעוד יהודי יתעורר מעט. זו כל ציפיינו של בורא עולם וזו הנחת רוח העיקרית שלו. ומכאן שזו העבודה העיקרית של כל אחד ואחד. לכן צריך לכל אחד ואחד להכריח את עצמו לעשות את המאמץ היומי הקטן כדי למלא את חובתו הבסיסית.

לכן נזכיר שוב ושוב, אולי השבוע, אולי הפעם, עוד יהודי יתעורר לקבל על עצמו את ההנהגה העולה על הכול - להקדיש שעה בכל יום לפגישה אישית ולשיחה פשוטה עם בורא עולם להודות לו ולספר לו כל מה שעשה מאז הפגישה של אתמול ועד עכשיו. הנהגה זו היא עיקר ציפיינו של בורא עולם מאתנו, היא הדבר החשוב והיקר ביותר בעיניו, ושכרה בצידה, שהיא מבטיחה לאדם חיים קלים ונעימים.

חיים קלים וזורמים

העוונות הם משא המכביד על האדם, מכביד על החיים. כאשר אדם עושה תשובה בכל יום, הוא נפטר ממשא כבד. ואם אינו עושה תשובה בכל יום הוא מעמיס על עצמו עומס על עומס, והוא הולך ומדשדש, הולך ונכפף, עד שהאדם קורס לגמרי בגשמייות או ברוחניות. מי שיש לו מעט הרגשה בכוחות הנפש, יודע שאין עול כמו עול העוונות. וכאשר אדם עושה תשובה בכל יום, הוא מוריד מעל עצמו עול גדול מאוד בכל יום, וכל החיים שלו קלילים וזורמים. איזו הרגשה טובה ונפלאה זו! איזו מתיקות זו!

לא לחינם אומרים חז"ל: "יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה יותר מכל חיי העולם הבא". אנו לא יכולים לתאר לעצמנו אפס קצה מהעולם הבא, השיא של העונג של העולם הזה לא מתקרב לשבריר של שנייה בעולם הבא. והנה, שעה של תשובה בעולם הזה - יותר יקרה מכל חיי העולם הבא! בדברים אלה אומרים

המשך בעמוד 3

העונש והמסר הגדול

בעקבות שאלות קשות אלה אומר הרב גלינסקי מסר אדיר: אכן כן. בעונש זה גילה הקדוש ברוך הוא כמה חשובה ויקרה בעיניו אפילו התעוררות קטנה של עוד יהודי אחד. אם יהודי אחד היה יותר מתפעל ומתפלל יותר בכוונה ומתחזק יותר באמונה, היה נעשה קידוש ה' גדול יותר. וגם מניעה של כזה חוט השערה של קידוש ה' כל כך כואבת לרבינו של עולם, עד שהוא מעניש את משה שהוא עבד נאמן בכל ביתו, רק כדי ללמד אותנו כמה כל מעט התעוררות שלנו, כל תוספת אמונה, שמחה, כוונה, יראת שמים - כמה זה חשוב ויקר בעיניו יתברך.

וזה עולה בקנה אחד עם מה שכתבנו בשבוע שעבר בשם התנא דבי אליהו: "מעיד אני עלי שמים וארץ שהקב"ה יושב ומצפה להן לישראל יותר ממה שמצפה האב לבנו והאישה לבעלה שיעשו תשובה" (תנ"א רבה לא). מכאן אפשר לקחת חיוקן עצום להבין את מעלת המחזירים בתשובה, כמה נחת יש לה' מכל יהודי שמתעורר אפילו מעט וכמה ה' מקפיד על כך שלא עוסקים כראוי בלעורר את עם ישראל בתשובה, ואפילו יחידים וכל שכן רבים.

מסר אישי

וקודם כול שהאדם יעורר את עצמו בתשובה בכל יום כפי שכתבנו בשבועות האחרונים, שהתשובה אינה עיסוק לימים נוראים בלבד, אלא התשובה היא עבודה יומית קלה ונעימה ונצרכת ביותר. הנה אנחנו נמצאים אחרי יום הכיפורים נקיים מעוונות, ואת הניקיון הזה צריכים להמשיך לכל השנה כולה. אם נעשה תשובה בכל יום, נהיה נקיים בכל יום מחדש.

של ימינו אינה מסוגלת לחולל כזה פלא. ואפילו שמשא היכה ולא דיבר - הייתכן שמשתי מכות ייצאו כל כך הרבה מים ובכזה זרם חזק? האם זה לא קידוש ה' עצום?

ונכון שאם משה היה מדבר אל הסלע היה נעשה קידוש ה' גדול יותר, אבל בסך הכול מי היה רואה ושומע את משה מדבר? הרי המקום היה צפוף מאוד, ועמדו שם יותר ממיליון יהודים צמאים וכעוסים, היה רעש גדול ולחץ ודחוק, ולממשה לא היה רמקול. גם אם משה היה מדבר, היו שומעים אותו אולי כמה יהודים

הסמוכים אליו ולא כולם, כך שגם אם בגלל שמשא לא דיבר נמנע קידוש ה' גדול יותר, זה היה קידוש ה' ליהודים ספורים שהיו קצת יותר מתפעלים מהנס הגדול - האם בשביל מניעת תוספת התעוררות למספר קטן של

יהודים צריכים להעניש את אדון הנביאים ורבן של כל ישראל בעונש כל כך חמור - שיפסיד את משאת חייו ואת פסגת שאיפתיו: להוביל את העם שכל כך מסר נפשו עליהם לארץ הקודש ולמקום קיום התורה?

בסיום הפרשה מספרת התורה שה' מצווה את משה לעלות להר נבו כדי להסתלק מן העולם, ואז ה' מזכיר למשה מדוע הוא לא נכנס לארץ: "על אשר מעלתם בי בתוך בני ישראל במי מריבת קדש מדבר צין על אשר לא קדשתם אותי בתוך בני ישראל". אנו יודעים שה' מדקדק עם צדיקים כחוט השערה ושאין לנו השגה ב"עבירות" של משה רבינו, אך בכל זאת ההאשמות שה' מאשים את משה הן קשות מאוד: מעילה ופגיעה בקידוש ה' - צריכים להתבונן על מה יצא הקצף הגדול.

הן היכה צור

המגייד הנודע, הרב יעקב גלינסקי זצ"ל, שואל: וכי משה ואהרן לא עשו קידוש ה' גדול באותו יום? צריכים ליכור שמדובר במאות אלפי אנשים שרואים איך יוצאים נהרות של מים מסלע, שהרי ברור שכדי להשקות את כל העדה ואת הצאן והבקר שלהם היה צורך בכמות מים אדירה בלחץ ובזרימה חזקה מאוד. אם היו יוצאים לבני ישראל אפילו מאה בריזים של ימינו, היה לוקח לכל העם לשתות כמה ימים וחלקם כבר היו מתים בצמא. אלא ודאי שיצאו נהרות עצומים של מים שהרוו את כל העדה כולה עם בערים במשך כמה דקות וכל זה משתי מכות כמו שכתוב: "הן היכה צור ויזובו מים ונחלים ישטופו". אפילו מכות הקידוח הכי משובלות

הילולא דרבינו הקדוש

מוסדות "חוט של חסד" מזמינים אתכם לשמחת בית השואבה והילולת רבינו הק

רבי נחמן מברסלב זיע"א

אי"ה יום רביעי ב' דחומ"ס, אור ל"ח תשרי (26/09/2018)

בשעה 20:30, בסוכת הישיבה, רח' שמואל הנביא 13 י-ם

עזרת נשים פתוחה

סעודת מצוה • תזמורת • ריקודים

המרכת חת חנה
הרה שלום ארוש שליט"א הוסיפות

ספרו בגויים נבדו

המשך דבר ראש הישיבה

חכמינו שאי אפשר לתאר במילים את מעלתו של מי שמקדיש שעה בכל יום להתבודדות ולחזרה בתשובה.

הנה נפתח בפנינו חלון הזדמנויות חדש. שנה חדשה. סליחה ומחילה. צריכים "לעלות על הגל" ולהמשיך את השנה לשנה נקייה, שנה של תשובה בכל יום. למה שניתן למשא העוונות להצטבר? הרי ה' לא ותרן חלילה. לעוונות יש מחיר מידי. למה לך לעבור עוד יום של צער ועומס מיותר? אבל ה' רחמן מאוד. בשעה אחת של תשובה הוא מוחל לך, הוא ימתק מעליך את הדינים וישפר לך את כל מציאות החיים בעולם הזה, ואין סוף וגבול למה שיהיה לך בעולם הבא.

זמן שמחתנו - כל השנה

וכל שכן עכשיו, בין יום הכיפורים לחג הסוכות, אנו צריכים מצד אחד להמשיך את הכוח של יום הכיפורים, ומצד שני להכין את עצמנו לקדושת הסוכה. ואין הכנה טובה יותר להרגשת קדושת ושמחת החג של חג הסוכות ולהרגשת קדושת הסוכה וארבעת המינים והאושפזין הקדישין - כמו תשובה יומית, כי כל מהות החג היא שמחה של תשובה מאהבה.

כמו שמובא בכל ספרי החסידות, שהסיבה לכך שעושים סוכות דווקא עכשיו היא מאחר שהסוכה כל כך קדושה ושם שמים נקרא עליה, ואי אפשר להיכנס אליה עם עוונות, לכן הזמן היחיד שבו כל עם ישראל ראויים לסוכה הוא לאחר יום הכיפורים, שאז כולם נקיים מעוון. וכן בעניין האושפזין הקדושים. זה ברור ופשוט שלא ניתן להרגיש שום שייכות לקדושתם בלי נקיות של תשובה. ואילו כאשר יהודי עושה תשובה בכל יום והוא מנקה את עצמו מעוונות, הוא בוודאי זוכה להרגיש משהו מקדושת שבעת הרועים לפי מדרגתו.

וכן בעניין ארבעת המינים. מובא בזוהר הקדוש שהם מסמלים את גיבור המלחמה היוצא מהקרב כשכלי זינו בידו לאות ניצחון. בכל הימים הנוראים שעברו עלינו אחזנו בכלי הזין של התפילה והתשובה, אבל עיקר הניצחון הוא לצאת מהימים הנוראים עם כלי הזין ביד, כלומר לא להניח את התשובה בצד עד חודש אלול בסוף השנה, אלא ללכת איתה כל השנה כולה. ובכך זוכים ל"זמן שמחתנו", כלומר לזכות לשמחה אמיתית, שמחה של נקיות מעוונות ולהמשיך את השמחה הזאת לכל השנה כולה. ה' יזכנו. חג שמח לכל בית ישראל.

תכף בהגיע הרב אל המלך, פנה לר' ישועה ואמר: שלום עליך אדוני הרב! שלום וברכה! - ענה הרב, ושאל לשלומי של המלך, הושיב המלך את הרב לימינו, והשמיע את שאלתו: יואיל נא כבודו להודיעני, מה המחזה הזה אשר עינינו רואות, את האדם המעופף על פני שמי תוניס?

ויענה הרב למלך: האיש הזה - המשיך לומר בדברי תשובתו קניתי ממנו חבילת הדסים, וביקשתי לקחתה לביתי, ומאז שעלה במדרגות הבית ועד עכשיו, הוא מרחף באויר.

כשמוע המלך הדברים האלה, אמר המלך לר' ישועה - עתה, אבקשך לומר לי: מה זה ועל מה זה, ואני אעניש את הנאשמים.

הנה האיש המעופף ירד עתה, ויבוא לפניך ויגיד את כל אשר קרהו - אמר הרב - ואדוני המלך החכם, ידע לעשות כחכמתו. עודם מדברים, והנה ירד

האדם המעופף, ויבוא לפני המלך, ובקול בכייה סיפר את כל אשר נעשה עמו. מאז דרכו רגלי על מדרגות הבית - פתח ואמר הרגשתי כי רוח חזקה מרימה אותי - עם חבילת הדסים שעל גבי - למעלה עד לב השמיים. רק לפני רגעים מעטים - המשיך את דבריו ואמר - הרגשתי שהרוח מורידה אותי בלפי מטה, לאט לאט הורידה אותי, עד שהגעתי לארמון אדוני המלך.

מדוע קרה לך מה שקרה? - שאל המלך את מוכר הדסים. ענה האיש ואמר: אני חושב, שכל זה קרה לי, בגלל עצתם של מוכרי הדסים - ואני בתוכם - שהשנה נמכרו ליהודים את חבילת הדסים בסכום גבוה של עשרים וחמש פרוטות. כשמוע המלך את כל הדברים האלה, התפלא הפלא ופלא, על גדולת מעשיו של ר' ישועה, אז ידע כי רוח ה', בקרבו לעשות נסים ונפלאות.

המלך כעס על מוכרי הדסים, קרא לכולם, והוכיחם על מחשבתם הרעה, איך לא תבושו להעלות את מחירי הדסים, במחיר גבוה ומופזז כזה? ברגע זה - צעק המלך על המוכרים - לכו לבתי - היהודים, והביאו לכל אחד מהם שתי חבילות הדסים, והפעם לא תקבלו תמורה על כך, מי שרוצה עוד הדסים, יקנה כל חבילה במחיר של שתי פרוטות נחושת, לא יותר! מיהרו מוכרי הדסים לעשות ככל אשר צוה, שמחו כל היהודים על מעשה הרב, והללו את ה' על תשועתו ועל רוב חסדיו.

ראשי הקהילה ונכבדיה הלכו אחריו, לראות את הפלא שיתרחש בזכות רבם הנערץ. ניגש ר' ישועה לאחד המוכרים, וישאלנו: מהו מחיר חבילת הדסים? אחת אדבר - ענה המוכר - מחירה עשרים וחמש פרוטות נחושת, ולא אפחית לך אף פרוטה אחת. אמר הרב: טוב, קח סכום של עשרים וחמש פרוטות, כאשר דיברת, והבא נא לי אותה לביתי. העמיס

מנהג קבוע היה בעיר תוניס, לסכך את סוכותיהם בענפים של הדסים, שהיו מצויים בשפע רב בעיר. בערב חג סוכות, היו הערבים מביאים בחמוריהם לשוק חבילות רבות של הדסים ומוכרים אותם ליהודים, במחיר של ארבע פרוטות נחושת, כל חבילה. באחת השנים, התאספו כל מוכרי הדסים, והחליטו

מי שהאזן מפרנס את רבנים, על ידיה ממשיד הברכה מארץ-ישראל לחוץ לארץ. (א"י ד')

המוכר הערבי את החבילה על גבו, וילך עם הרב עד שהגיעו לביתו, ונכבדי העדה הולכים אחריהם. כאשר דרכו רגלי המוכר הערבי על מדרגות הבית, נשא הרב את עיניו לשמיים, ונשא תפילה, ובאותו רגע התחיל המוכר להתעופף יחד עם חבילת הדסים. קבוצת היהודים שהלכו עם רבם, התבוננו בפליאה רבה על האיש המעופף, ור' ישועה נכנס לביתו. כך המשיך האיש להתעופף מעלה מעלה, ונדמה ברוב גובהו כעוף קטן בצורת אדם המעופף ברקיע השמיים.

תושבי תוניס ראו את המחזה המוזר הזה, ויהי לפלא בעיני כל רואיו ויאמרו האנשים איש לרעהו: מדוע לא נלך לארמון המלך, ונסכרו לו על כך, שיראה גם הוא כמונו את הפלא הגדול הזה.

מאות אנשים רצו לארמון ויגידו למלך לאמור: צא נא אדוננו החוצה, והבט השמימה, וראה אדם בלא כנפיים, מעופף עד לב השמיים, האם נראה כדבר הזה, או הנשמע כמוהו?

בתחילה לא האמין המלך לדבריהם, עד שקם מכיסאו יצא החוצה, וראה במו עיניו את המראה הגדול הזה, וישתומם על כך מאד. אמרו לו עבדיו: אין זה, כי אם מעשהו של רב היהודים, כי הוא מפליא לעשות כהנה וכהנה, כאשר כבר נודעו בשערים מעשי-הפלא הרבים שחולל. שיגר המלך לרב מרכבה מפוארת,

לשוק לקנות ענפי הדסים. בהיכנסם לשוק, ראו שכל הזוכים, מלאים וגדושים מפה לפה בעצי ההדס, כברכת ה' היו בטוחים כי באותה שנה יימכרו ענפי ההדס במחיר מוזל.

יהודי אחד ניגש לאחד המוכרים, ויאמר לו: קח לך שתי פרוטות עבור חבילת הדסים. אל תדמה בנפשך, כי תוכל לקנות את הדסים, במחיר שהיה נהוג בשנים הקודמות - אמר המוכר - בשנה הזו תצטרך לשלם עשרים וחמש פרוטות עבור כל חבילה. בשמעו זאת, צחק הקונה בקול. ופנה למוכר אחר, ואך הוא כראשון, אמר לו כי יאות למכור את החבילה רק בעשרים וחמש פרוטות.

הסתובב היהודי ברחבי השוק, וניגש למוכרי הדסים נוספים ואף תשובתם הייתה: כל חבילה תימכר בלא פחות מעשרים וחמש פרוטות. הבין היהודי, שכל מוכרי הדסים עשו די אחת, לא להוריד פרוטה מהמחיר הגבוה אשר נקבו, הצטער מאד על כך, ובמיוחד היה צר לו על העניים שלא יוכלו לקנות הדסים במחיר גבוה כזה.

בצר לו ולבני עירו ניגש לרב העיר הגאון רבי ישועה בסיס, שהיה מקובל אלוקי ובעל קבלה מעשית, וכבר התפרסם במעשיו המופלאים.

הרב כינס את ראשי הקהל ונכבדי העדה, וכולם פה אחד ביקשו מהרב שיעשה למען עם ישראל העניים שיהיה להם הדסים לקיים את מצוות הסוכה בהידור.

שמע הרב את דבריהם שנאמרו בהתרגשות רבה, ויאמר להם: אל תיראו ואל תפחדו! חכורו ואין ישובו ויבושו החטאים האלה. לבש הרב את גלימתו, ויצא לשוק בכבודו ובעצמו.

קו האמונה
 לשמוע אמונה כל יום כל היום
 02-6444250
 להתחזק יחד עם הרב שלום ארוש שליט"א

בית שלום ומוכר חטא
 ומוכר
 כל בית ישראל

חינוך באבה

בין כיפור לסוכות-חינוך להכרת הטוב מאת הרב יצחק אבוחצירא. מחנך ויועץ חינוכי

"דודי, תראה לי מה אבא קנה לך לחג סוכות!" ביקש אברהם מדודי אחיו, "איך לך מה לראות, זה בכלל לא מתנה יפה" ענה דודי.

"אני דווקא הייתי שמח מאוד לקבל מכונית כזו, וזה גם לא יפה להיות כפוי טובה אם אבא קנה לך מתנה" אמר אברהם. "איזה כפיות טובה? אבא אמר לי שאם אני יהיה איתו בתפילה ביום כיפור אז הוא יקנה לי מתנה יפה, זה מתנה יפה? מי בכלל צריך את האוטו הזה הוא סתם אוטו דפוק, תוך שנייה הוא מתפרק..."

כפיות טובה

אם אף פעם לא שמעתם דו שיח כזה מהילדים שלכם, אז המצב שלכם טוב. אבל אם גם אתם חוויתם את עלבון ה-"כפיות טובה" מהילדים שלכם, בוודאי ההרגשה לא הייתה נעימה.

אומרים שאחד הדברים שהורים מתקשים להכיל, הוא להיות הורה לילד כפוי טובה. קנינו לו מתנה - והוא אפילו לא טרח להגיד תודה.

אם רק ננסה לאיים עליו: "דודי, אם אתה ממשיך להתנהג לא יפה, אני לא קונה לך את האוטו עם שלט שהבטחתי לך" - והוא כבר דיטון על הקמננות שלנו ועל כך שתמיד אנחנו מבטיחים ולא מקיימים. במקום להודות על מה שהוא כן מקבל - הוא טורח להזכיר לנו שכל ההורים של החברים שלו, קונים להם הרבה מתנות ורק אנחנו לא.

בכל פעם שסבתא מגיעה לביקור, הוא שואל אותה עוד בכניסה: "מה הבאת לי?" קנינו לו צעצוע יקר במיטב כספיו, לאחר שביקש אותו כל כך הרבה - ולמחרת הוא כבר הושלך שבור על הרצפה. התנהגויות אלו, מתסכלות אותנו מאוד. שהרי אנחנו מצפים למשוב חיובי, לפידבק, למילת הערכה על הדברים שאנו נותנים, וכמובן מבחינה חינוכית - אנחנו לא רוצים שהילדים שלנו יהיו כפויי טובה.

אז למה באמת זה קורה והאם אפשר לשפר את המצב?
התשובה היא - כן, בהחלט. אבל לא ביום ולא ביומיים. הזכרנו כבר בעבר, שחינוך אמיתי זה לא זבנג וגמרנו ולא מילת קסם שהופכת ילדים למלאכים אלא: עבודה ארוכת טווח, זמן אימון, הסתגלות, הרבה עידוד, תמיכה ותפילות. כדרכינו תמיד, ננסה ביחד להבין מה עומד אחרי הבעיה, מדוע הילד מתנהג בדרך זו - וכן נעבוד בע"ה לתקן את הטעויות שלנו וליישר את הילד.

למי יש ערך כסף

ראשית עלינו להקדים ולהבין שלילד רגיל, אין בד"כ ערך של כסף, ילד לא יעריך או ישמור על המתנה רק כי היא עלתה 100 ₪. ישנם הורים שחושבים שהם חיסרון ולכן הם טורחים ללמד את הילדים מה זה "כסף". לעניות דעתי, כל זמן שהילד בגיל הרך עדיין לא מבין מה זה כסף, זה יתרון גדול. ואפילו שהוא שואל "אמא כמה זה עולה?!" זה רק מפני שהוא רוצה להרגיש גדול ולכן אפשר להסביר לו בקצרה, אבל לא להיכנס איתו לפרטים של שווי וכדו', זה לדעתי מיותר.

אני מאמין שאין צורך שהילד יבין בתחום שעדיין לא קשר אליו, עלינו לאפשר לו להישאר כמה שיותר "ילד" ואני מדבר על ילד ולא על מתבגר.

ככלל, למושג "ילדים וכסף" יש הרבה חסרונות ומעלות, וצריך להקדיש על כך מספר מאמרים, אך לא זה הנושא עכשיו. על כל פנים, זה שהילד עדיין לא מבין כמה עולה מה-זה יתרון גדול. לדוגמא: אם נותנים לילד לבחור בין שני דברים - הוא יבחר לפי הצבע, או הגודל, או מה שהוא רוצה יותר, לא לפי כמה שזה עלה.

זה מה שיפה אצל ילדים. אנחנו המבוגרים שכבר התקלקלו חושבים שנעליים הם "טובות" רק אם הן עלו חמש מאות שקל, שבית הוא "יפה" רק אם הוא עלה חצי מיליון דולר, ושאהבה מובעת במחיר השרשרת או במספר הקראטים שנמצאים בהלום.

גיאיה זו, גורמת לנו היום קושי להעריך מחוות קטנות, דברים שבשגרה, מתנה בשווי 3 ₪ או סתם שיחת טלפון ידידותית.

כמה זה שווה?

לעומת זאת ילד מודד לפי הצורך שלו, ולכן - כך תהיה גם התודה שלו. מתנה שעלתה 300 ₪ והוא לא רצה, לא תשווה בשום אופן לצעצוע הזול שהוא חלם עליו הרבה, הוא יעדיף את הצעצוע שהוא רצה. בנוסף, עלינו לדעת שילד לא מבין מה זה "לקנות" - נתת למוכרת פלסטיק, והמוכרת החזירה לך את הפלסטיק (כ.אשראי). אנחנו מבינים שזה כסף, הילד - לא. גם תשלום במוזון לא תמיד מובן לילד קטן יותר, נתת למוכרת שטר אחד אדום, וקיבלת בחזרה שלושה שטרות ירוקים. כלומר קיבלת יותר ממה שנתת?! אני זוכר שפעם רצינו משחק יקר ואימי אמרה שאין לה כרעג כסף אז אחותי נתרה "אמא אז תקני ביציק" ככה זה נתפס אצל הילד.

אצל הילד לא מתורגם מטוס חשמלי ששווה 300 ₪ כמו יומיים עבודה או 6 שעות נוספות. ולכן בשלב ראשוני אי אפשר להתלונן על אי הערכה כללית ועדיף לקנות לילדים מתנות עידוד פשוטות ולא יקרות, אלא אם כן אנחנו מעוניינים שהמתנה תישאר לאורך זמן.

דבר שבשגרה

דבר נוסף, צריך לדעת שכל מה שהילד רגיל לקבל - נתפס אצלו כדבר מובן מאליו. ולכן לא נראה לו שצריך לומר על זה תודה. לא על הבגדים שקנינו לו, לא על המגורים שנתנו לו, בטח לא על האוכל שהכנו לו, ואפילו לא על הטיוול שטיילנו איתו.

אם בכל פעם שסבתא מגיעה, היא נותנת מתנה - המתנה ברורה מאלה ואבוי לפעם שסבתא משתכח אותה. אם בכל פעם שיוצאים לקניות, קונים גם צעצוע או ממתק - הצעצוע או הממתק הוא חלק בלתי נפרד מחווית הקניה, והילד לא מבין שזה משהו שצריך להעריך ולומר עליו תודה.

זה אמור להיות בבסיס התודעה שלנו, כאשר אנחנו מחנכים ילד להכרת הטוב.

תנו לחלום להתפתח

ילד מעריך יותר, משהו שהוא חיכה לו וחלם עליו. לכן אנחנו ההורים זוכרים

היטב את האופניים שקיבלנו - שהרי יכולנו לחלום עליהם שנה ויותר עד שההורים שלנו קנו לנו אותם.

בדרך כלל אם האופניים הגיעו עוד לפני שהחלום התפתח - השמחה של הילד מועטת. זה לא אומר שאנחנו צריכים לחכות עד שהמתנה כבר לא רלוונטית ולקנות לו תלת אופן בגיל חמש - אבל קצת ציפייה, קצת בקשה, קצת זמן לחלום על המתנה - זה זה טוב ובריא לילד.

והרווח הנוסף הוא: שזה גם מאמן את הילד לדחיית סיפוקים, הוא לא יקבל מיד את מה שהוא רוצה, קצת סבלנות אף פעם לא מזיקה.

"יגיעת ומצאת תאמין"

חשוב מאוד להתנות את המתנה בעשיית מעשה טוב לאורך זמן או התקדמות בדבר הצריך חיזוק אצל הילד.

לא מצד ההתניה - ש"אם תעשה דבר מסוים תקבל", שהרי הילד צריך לעשות את מה שנדרש ממנו ללא כל תמורה. אלא העניין שאם הוא מתאמץ או משתדל כשקשה לו על זה מגיע לו פרס עידוד וכדו'

בשונה מחום, אהבה, מחמאות וכדו' שצריך לתת ללא כל תנאי וללא כל קשר להתנהגות הילד, תמריצים כדוגמת פרסים - רצוי להרגיל את הילד לקבל רק לאחר השקעה, התקדמות ומאמץ.

זה עוזר לו להבין שהעולם אינו הפקר ויש מושג של עבודה ושכר.

שווים ההורים הנותנים לילד מתנה עבור כלום. פעם התלוננה בפני אמא אחת - שבנה שומר רק על הפרסים שהוא מקבל מהרב בכיתה אע"פ שהם שווים שקלים בודדים אבל על המטוסים החשמליים שסבתא קונה לו במאות שקלים הוא יכול לשכוח אצל החברים. ההסבר הוא פשוט - על המתנה בכיתה הוא עבד קשה. כאשר הילד עובד בשביל משהו - הוא מעריך אותו.

חברת שמירה

גם אם ילד אומר תודה ומראה שהוא שמח במתנה, זה לא אומר שהוא ישמור עליה כמו שצריך. הכרת הטוב זה דבר אחד ושמירה על חפצים זה דבר אחר, וגם אותו צריך ללמד. חשוב להסביר: שדבר שלא שומרים עליו מתקלקל, שובבה שנשארת זרוקה במסדרון עלולה להישבר או להיאבד, שאופניים שנשארות בחוץ עלולות להתקלקל בגשם וכדו'. כשילד אינו שומר על חפציו, זה לא תמיד בגלל זלזול בנותן המתנה. זה אולי חוסר ידע של הילד.

הכרת תודה

לסיכום, אנחנו רוצים שילדינו ילמדו להיות מכירי טובה, אז איך מלמדים את זה? כמו תמיד - בדוגמה אישית.

ההודות לבן הזוג על כל מחווה (גם על כוס קפה) ההודות לילד על כל "מתנה" ויצירה שהביא מהגן במיוחד לאמא/אבא/סבתא. להגיד לילד "עכשיו נתקשר לסבתא ונגיד לה תודה על הדומינו שקנתה לך".

להגיד "תראה איזה אבא צדיק יש לנו, הוא קנה לאמא פרחים לכבוד החג" והתכין חשוב ללמד את הילד להכיר טובה לה' יתברך על כל מה שנתן לנו ולפרט את הטובות במילים. מסופר על רבי נחמן מברסלב זיע"א שהיה מודה לה' לאחר הארוחה על כל מה שהיה מוגש בארוחה. תקופת החגים, זה זמן שהילדים נמצאים

בבית וגם בד"כ מקבלים מתנות, זהו הזמן המתאים ביותר לשוחח על הכרת הטוב, ולהדגים בפועל הכרת הטוב. ילד שיראה בבית "הכרת הטוב" לא נצטרך לחנך אותו לכך - זה פשוט ייהפך אצלו בע"ה לטבע שני. בהצלחה!

לייעוץ טלפוני ללא תשלום/או לתיאום פגישה צור קשר בימים ג' - ד' משיעה 10-8 בערב
נייד: 0548-434-435
מייל: a0548434435@gmail.com

חדש! המתנה המושלמת לחג

סידור לב שלום

עם פרוש מאת הרב שלום ארוש שליט"א

קיים ב-3 צבעים

ניתן להזמין ב 0522240696
או באתר ברסלב ישראל
breslev.co.il

בדיחות הדעת

אילו האיש היה צריך לנקות לפסח והאישה הייתה צריכה לבנות את הסוכה, שניהם היו מתחילים את עבודתם בערב פסח...

זמנים האזינו סוכות

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
18:01	18:18	18:11	18:19
19:12	19:14	19:13	19:13
19:52	19:50	19:51	19:52
17:59	18:16	18:09	18:17
19:10	19:12	19:11	19:11
19:50	19:49	19:50	19:50

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד" רח' שמואל הנביא 10, ירושלים ת.ד. 57669. טל: 02-5812252 פקס: 02-5812252 להצטרפות לקבלה בדוא"ל ולתגובות כתבו לנו 5812210@gmail.com

